

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

TARIEVEN DER DIAGNOSTISCHE ONDERZOEKINGEN DOOR HET RIJKSINSTITUUT VOOR DE VOLKSGEZONDHEID.

De Minister van Sociale Zaken heeft bij beschikking van 22 November 1934 (No. 2078 P/Doss. 7, Afdeling Volksgezondheid) wijzigingen aangebracht in de tarieven van het Rijksinstituut voor de Volksgezondheid.

De nieuwe regeling gaat in op 1 Januari 1935.

Voor geneeskundigen is van belang de bepaling, dat van dien datum af slechts die onderzoeken kosteloos worden verricht, welke betreffen ziekten, genoemd in het Koninklijk Besluit van 1 October 1929, *Staatsblad* 448, ter uitvoering van artt. 3 en 4 van de Besmettelijke Ziektenwet (21 Juli 1928, *Staatsblad* 265) en bovendien onderzoeken over tuberculose.

De in bovengenoemd K. B. genoemde ziekten zijn:

Pest, cholera, gele koorts, vlektyphus, febris recurrens, variola major (pokken); febris typhoidea, paratyphus (1. typhouse vorm, 2. gastro-enteritische vorm), variola minor (alastrim), febris undulans, dysenteria bacillaris, dysenteria amoebica, roodvonk, diphtherie, meningitis cerebrospinalis epidemica, poliomyelitis anterior acuta, encephalitis lethargica, lyssa, lepra, ziekte van WEIL.

Uit het bovenstaande volgt, dat onderzoeken op andere ziekten *niet* kosteloos worden verricht. Het tarief bedraagt per onderzoek in den regel f 1,50. Behalve eenige minder veelvuldig voorkomende onderzoeken (malaria, vermes, echinococcus, enz.) behooren hiertoe de geslachtsziekten. Voor de reactie van WASSERMANN zal dus, met ingang van 1 Januari 1935 een bedrag van f 1,50 in rekening worden gebracht.

Voor Rijksinstellingen blijven ook deze onderzoeken evenwel kosteloos, terwijl evenzeer van betaling worden vrijgesteld instellingen, welke met Rijks-subsidie werken en, ter beoordeeling van den Directeur Generaal van de Volksgezondheid, voor vrijstelling in aanmerking komen. Desbetreffende verzoeken moeten bij genoemde autoriteit schriftelijk worden ingediend.

*De Directeur van het Rijksinstituut
voor de Volksgezondheid,
Dr. W. AEG. TIMMERMAN.*

DE R. V. B. EN ZEKER SOORT CONTRÔLE.

Blijkbaar in opdracht van het Bestuur der R. V. B. nemen de collega's controleerend-geneeskundigen sinds eenige jaren steekproeven naar het aantal door ingeschreven huisartsen gedane verrichtingen. Het is natuurlijk te betreuren, dat dit noodig blijkt te zijn. Maar de wijze, waarop deze „gegevens" worden verkregen, is mijns inziens niet geheel zonder bedenkingen. De controleerend geneeskundige vraagt namelijk den getroffene, hoeveel bezoeken hij bij zijn dokter heeft afgelegd. Vroeger heeft een *jongen* mij al eens medegedeeld: „weet ik veel, ik heb maar wat gezegd". Toen nu dezer dagen een getroffene mij zeide, dat hij tegenover den controleerend geneeskundige een aantal van drie bezoeken had genoemd, terwijl dit in werkelijkheid twee was (het had even goed andersom kunnen zijn), heb ik den man een briefje aan den controleerenden arts meegegeven, waarin ik den laatsten verzocht, ter voorkoming van eventueel later moeilijk te achterhalen abuizen, dergelijke informaties niet bij den getroffene, maar bij mijzelf in te winnen. Hierbij doe ik dit verzoek aan het Bestuur zelf. Bovengenoemde „gegevens" blijken toch allerminst betrouwbaar te zijn; wij weten dat trouwens van zoo vele mededeelingen van patiënten. En er wordt zodoende van bovenaf de mogelijk-

heid geschapen van wantrouwen tusschen getroffene en huisarts. Is het Bestuur wellicht vindingrijk genoeg hiervoor een beteren weg te vinden?

Ten slotte nog een vraag. Als de ingezonden nota van den huisarts niet blijkt te kloppen met hetgeen door den getroffene aan den controleerenden arts is opgegeven, wie krijgt er dan gelijk? Is het ja van den huisarts dan evenveel waard als het neen van den getroffene?

Rotterdam, 9 December 1934.

H. E. MOLEMA.

ARTS B., HET COLLEGE VOOR MEDISCH TUCHTRECHT EN DE RAAD VAN BEROEP.

„Toen arts B. dus het dringend verzoek ontving om te komen met de boodschap er bij, dat het geld aanwezig was, had hij ons inziens moeten gaan.

Waar hij zelf herhaaldelijk zijn diensten in uitzicht had gesteld, mits eerst f..... was betaald, had hij niet zoo stijf mogen vasthouden aan de voorwaarde, dat die f..... bij hem moesten bezorgd zijn, maar had hij genoeg moeten nemen met de mededeeling, dat zij te zijner beschikking gereed lagen.”

Aldus de Raad van Beroep. Deze meening kan ik niet onderschrijven.

Arts B. had den patiënt een volkomen te billijken voorwaarde gesteld. De patiënt wil aan deze voorwaarde niet voldoen, ofschoon de vervulling hem niet de minste moeite zou hebben gekost, immers het geld, beweerde hij, was beschikbaar. Waarom heeft hij het dan niet gegeven, desnoods het tegelijk met de boodschap bezorgd? — Omdat hij zich het genoeg wilde verschaffen, dat arts B. eerst nog eens, gedwongen, zou toegeven: een andere verklaring zou ik er niet voor weten. Moet zulk een mentaliteit worden verontschuldigd, is de arts „stijf” als hij zich hiertoe niet leent?

De patiënt beweerde, dat het geld ter beschikking gereed lag. Is de Raad van Beroep overtuigd, dat deze bewering op waarheid berustte? Of was zij slechts een lokmiddel? — Ik vraag dit hierom, omdat ik er zelf ook al eens ben ingeloopt. Ook zoo'n belofte, maar, toen ik mij had laten vermurwen, bleek slechts het derde deel beschikbaar te zijn; de ontbrekende twee derden zouden prompt volgen maar zijn nooit gekomen!

Wat had volgens den Raad van Beroep arts B. moeten hebben gedaan, als hij niet op zijn stuk had gestaan, was heengegaan maar bij aankomst bevonden had, dat dit „te zijner beschikking gereed liggen” maar een smoesje was geweest? Rechtsomkeert maken en dus de kraamvrouw in den steek laten of — derde mogelijkheid is er niet — zich nog maar weer eens voor de zooveelste maal laten oplichten, dat wil zeggen uit humaniteit menschen helpen, die zelve van elke humaniteit gespeend zijn?

Mij lijkt dit in den steek laten toch wel zeer moeilijk. Ook dan zou arts B. formeel nog volkomen in zijn recht zijn geweest; evenwel dit recht uitoefenen is nu juist iets, wat arts B. toch moeilijk over zich zou hebben kunnen verkrijgen.

Ik weet niet wie arts B. is, weet niet eens in welk deel van ons vaderland het geval zich heeft afgespeeld, maar zijn houding heeft zoozeer mijn sympathie, dat ik hem gaarne voor human houd.

Wil men om een reden, die men voor zichzelf verantwoord kan, zekeren patiënt niet hebben, dan moet men ook elke aanraking met hem vermijden; door er heen te gaan en aldus contact te maken scheidt men juist de moeilijkheden. Veel verstandiger zich van zijn patiënt verre te houden, zooals arts B. heeft gedaan, maar de Raad van Beroep vindt dit ongeoorloofd.

De Raad van Beroep had het wel kunnen plaatsen, dat arts B. de menschen van meet af aan had afgewezen; nu hij hen nog tot op het laatste oogenblik hun kans heeft gelaten — wat ik in arts B. prijzen moet — nu wordt dit als argument gebruikt om te betoogen, dat hij daarmee verbeurd zou hebben zijn recht om te toonen, dat de zaak hem ernst was; nu had hij, nadat hun duidelijk gebleken was, dat dit kans laten door de andere partij niet was gewaardeerd, zelfs nog met hoon was beantwoord („de dokter moet eerst komen, dan kan hij het krijgen”), nu had